

— Двоокато, санкимъ, ясногледецъ, та вижда и съ дветѣ очи, па май и повечко. Оно и ние имаме по две очи, ама нали не виждаме ни съ половина око! А онъ, дяволо, види, види, та отскача! И змия у дупка да се завре и нея ще я види, па ще прави, ще върши, ще я измъкне, па башъ да има на толкива крака. Много е дяволъ двоокатъ човѣкъ. Ще идешъ у сждъ. Зимане ли имашъ, даване ли имашъ, трѣбва да имъ кажешъ. Да имъ кажешъ лесно, ама не те разбиратъ, па и да те разбератъ нали ти имъ нищо не разбирашъ — каква файда?! Щешъ не щешъ, ще търсишъ нѣкой двоокатъ. Ти ще думашъ нему, а онъ ще имъ дума нимъ; они ще рекатъ нему, а онъ ще ти го каже тебе! па да видишъ върви като по зейтинъ. Печелишъ ли, губишъ ли, за него си е все едно, двоокатино все си зима. Море взима ги по-лесно, отколкото да ти е ортакъ. Па нѣкой ще те издои-издои, ама все ще остане по нѣщо за мая, а пѣкъ нѣкой, който се падне съ по-дълбоки джобове, като те издои та пресъхне все. Ама асли и знаятъ да хортуватъ, брате-е-е! — Да речешъ, че това му е занаятъ. Като отвори ония уста, па като завърти оня езикъ... на, на, на, бърбори сжщо, като кога попъ Стойко чете у псалтиро. Я съмъ гледалъ, па съмъ се чу-диль, какво ли му идатъ на памето толкова лакърдии! Това да е да се набиратъ като предъ улей на воденица, оно, кой знае, що би прелѣло: и язъ би откъртило и все би направило на паранъ парче!..

Слушателитѣ въртѣха очудено глава, като че имъ нѣкой разказваше за пълтеници и караконджовци. Чичо Дуро ги изгледа самодоволно, подхвана пакъ мустака си и продължи:

— Та какво ви бѣхъ заказалъ, ха, сѣтихъ се,